

UZ PREDSTAVU »SUPERSOMETHING« AUTORSKOG TIMA TE PRODUKCIJI PLESNOG CENTRA »TALA«

Sport kao plesna burleska

»Supersomething« funkcionira kao gotovo retrospektivna čaplinovska burleska (nimalo slabo postignuće), ali ne i kao pomnija, senzibilnija, pa i skromnija studija citiranih »slojeva« vrtoglavo kompleksne umjetnosti plesa

Sve više hrvatskih plesnih predstava izravno dovodi u pitanje dominaciju sporta u domaćoj javnoj sferi. Umjesto da stanje nacije ovisi o tragi-komično pretjeranom »praćenju sportskih rezultata« i natjecateljskim ritualima, plesači nam poručuju kako valja pogledati što se nalazi iza forsiranja »rekordne« gledanosti i erotskih identifikacija (pasivnih) navijača s (aktivnim) tijelom pobjednika. Ne samo u smislu kolektivne zamjene »slabog« promatračkog tijela pred televizorom sa »supertijelom« svjetskih prvaka, nego i ideologije paralelnog zatiranja sportaševa tijela ogromnim drilom koji dovodi do pobjede.

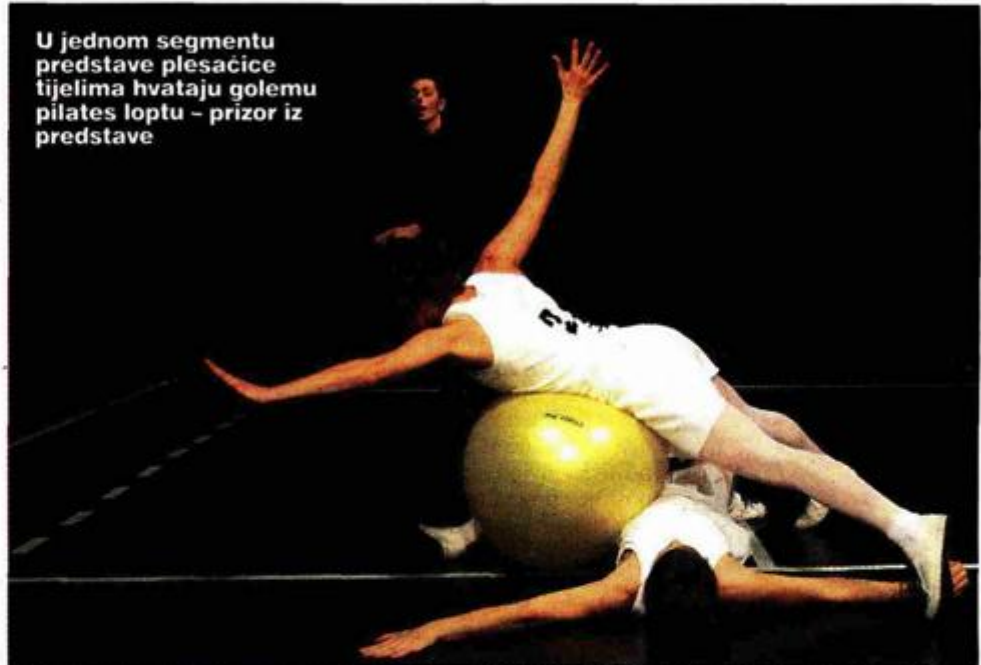
Ne može se preskočiti ni militaristički princip zagovaranja »apsolutnog uništenja« natjecateljskog protivnika, zbog čije primjene stadioni toliko često nalikuju predgrađima ratnih zona.

»Nismo u ratu«

I dok se nešto starija predstava »Argentina« kritički obračunavala s nogometom, produkcija »Supersomething« koreografskog četverolista u sastavu Larisa Lipovac, Damir Klemenić, Andrea Gotovina i Roberta Milevoj pokušava izjednačiti patetiku tipičnih teniskih poza, ugrijavanja, praćenja igre i namještanja za serviranje s poviješću »općih mjesta« suvremenog plesa. Poručivši publici kako »nismo u ratu«, pa onda valjda »ne treba toliko forsirati sav taj adrenalin«, plesači najprije ponavljaju tipične pokrete ugrijavanja za tenisku izvedbu.

Studija preklapanja teniske koreografije podizanja reketu pri čekanju udarca i Travoltine disco-izvedbe iz »Groznice subotnje večeri«

U jednom segmentu predstave plesačice tijelima hvataju golemu pilates loptu - prizor iz predstave

lucidno je osmišljena i duhovito odigrana: preklapanje rada kukova i ruku triju plesačica razbija žanrovsku podjelu na sportske i plesne »upotrebe« tijela. Kasnije se stvari kompliciraju, jer golo stopalo izvođačice na jednom kvadratnom metru umjetne trave kao posveta Isadori Duncan (potpisane na majici izvođačice), ili baletni pokret koračanja u »dvodimenzionalnom« profilu preuzetom s grčkih reljefa (postavljen kao zaštitni znak Nijinskog) te penjanje na stolac i silazak na pod kao »logo« svakodnevnih geste u djelu Yvonne Reiner, nisu u stanju funkcionirati kao dubinska kritika plesnih pomodarskih trendova.

Navedeni koreografi (ne treba zaboraviti ni citiranje Milane Broš) nisu tek stripovske figure čiju je metodologiju moguće razobličiti za petnaest sekundi: mahom je

riječ o reformatorima, a ne vojnim postrojbama plesne umjetnosti. Veoma je komotno iz današnje perspektive promatrati ih s visine, ali i površno svesti čitave kreativne opuse na simplificirane formule.

Pobjeda stroja

Skript za predstavu radio je Giuseppe Chico, završivši »paralelni slalom« suvremenog plesa i sporta pomalo tragičkom pobjedom stroja za teniske loptice koje bombardiraju tijela plesačica prislonjena uza stražnji zid pozornice.

U pretposljednem prizoru realiziran je i pokušaj izmišljanja nove sportskoplesne vještine, istovremenog hvatanja ogromne pilates lopte tijelima dvaju izvođačica (s namjerno apsurdnim sudačkim pravilima u izvedbi Damira Klemenića), s time da upravo smijeh izaz-

van forsiranom nespretnošću performerera vodi ovu hibridnu »cirkusku« koreografiju prema klišejima suvremenog zabavišta. Pogotovo kad izvođačice pod bijele čarapice navuku teniske loptice i teturavim hodom poruče publici da suvremeni ples graniči s »hrabrim posrtanjima« nepoznatim teritorijem.

Čini se kao da se autorski tim predstave želi ograditi od navedenih povijesnih eksperimenata kao »prevladanih« koreografskih materijala, pokazujući čitav niz tobože potrošenih izvedbenih matrica i isteklih »rokova trajanja« umjetničkih poetika. Zbog toga bih rekla da »Supersomething« funkcionira kao gotovo retrospektivna čaplinovska burleska (nimalo slabo postignuće), ali ne i kao pomnija, senzibilnija, pa i skromnija studija citiranih »slojeva« vrtoglavo kompleksne umjetnosti plesa.

Nataša GOVEDIĆ